

Ђурђевданске храмовне славе

4.
СТРАНА

7.
СТРАНА

„Банат” у Краљеву

9.
СТРАНА

СНН

Интервју: Протојереј Далибор Миленковић

12.
СТРАНА

Опроштајна свечаност матураната

ПОЛИТИКА

У Србији влада континуитета

Четири и по месеца након парламентарних избора, у Србији је изабрана нова влада са Милошем Вучевићем на челу, који је одмах, читајући експозе пред посланицима Скупштине, нагласио да ће уложити све своје снаге у очување независности, суверенитета и територијалног интегритета Србије и најавио да ће то бити „влада континуитета“, заснована на програму привредног развоја земље у наредне четири године, у чијем средишту је Светска изложба (ЕХРО 2027).

Та кључна реч из документа од 65 страница одмах је изазвала опречна тумачења: за владајуће странке је то наставак привредног раста, бољи животни стандард и већи углед Србије у свету, а за опозицију и део критичке јавности ради се о континуитету криминала, корупције и безакоња.

Неспорне су, међутим, чињенице о обиму кабинета и самом саставу владе, на које су упућене бројне примедбе. Остало је без одговора зашто влада има чак 31 члана, за три више него претходна, иако је премијерка Ана Брнабић почетком свог првог мандата говорила како треба постепено смањивати број ресора, како би они били јефтинији и ефикаснији.

Вучевић је, још као мандатар, једино подсетио да је влада премијера Мирка Марјановића 2000. године имала 36 чланова, а следећа досовска рекордних девет потпредседника.

Мађарска влада Виктора Орбана,

изабрана 24. маја 2022, примера ради, има 16 чланова, а далеко већа Француска, само 14.

У зграду у Немањиној улици у Београду први пут је ушло осам нових лица: Дејан Ристић (информисање и телекомуникације), Милица Ђурђевић Стаменковски (брига о породици и демографија), Дарко Глишић (јавна улагања), Адријана Месаровић (привреда), Немања Старовић (рад, борачка и социјална питања), Јелена Жарић Ковачевић (државна управа и локална самоуправа) и Татјана Мацура (без портфеља).

У Вучевићевој влади је, ипак, много више старих, добро познатих политичара, повратника или оних који су се само ротирали. Бриселу, а поготово Вашингтону, сметају двојица са америчке „црне листе“, оба осведочена русофила. То су Александар Вулин, који је именован за потпредседника владе без ресора, и Ненад Поповић министар без портфеља, раније задужен за сарадњу с Москвом.

Марко Ђурић, некадашњи шеф Канцеларије за Косово и Метохију, из фотеље амбасадора у САД доспео је на чело дипломатије, уместо Ивице Дачића који се вратио у МУП, а међу повратницима је и Златибор Лончар (здравство). У влади су и даље, али на другим местима, уз Дачића, Александар Мартиновић (пољопривреда), Братислав Гашић (одбрана) и Никола Селаковић (култура), наследник Маје

Гојковић, која је у међувремену изабрана за председницу Извршног већа Војводине.

На старим функцијама су остали Сениша Мали (финансије, сада и први потпредседник), Ирена Вујовић (заштита животне средине), Томислав Момировић (трговина), Горан Весић (грађевинарство и инфраструктура).

Ту су и Дубравка Ђедовић Хандановић (енергетика и рударство), Маја Поповић (правда), Тања Мишчевић (евроинтеграције), Зоран Гајић (спорт), Јелена Беговић (наука), Милан Кркобабић (брига о селу). Занимљиво је да су на министарском положају остала и два мањинца, Хрват Томислав Жигманов (људска и мањинска права и

друштвени дијалог) и муслиман Хусеин Мемич (туризам и омладина), док су Мађари, мада најбројнији у српском парламенту, поновили да не желе да имају неког министра, већ само државне секретаре – осам, као и у претходном сазиву.

Међу министрима без портфеља остао је и Ђорђе Милићевић, задужен за односе са дијаспором, па тиме и са српском заједницом у Мађарској.

Нова српска извршна грана власти је, непосредно након полагања заклетве, одржала прву седницу, уз констатацију да је, у овим бурним временима, чекају велики послови и бројни изазови.

Срђан Басић

Кинески председник у Паризу, Београду и Будимпешти

После пуних пет година паузе, проузроковане корона вирусом, кинески председник Си Ђинпинг је поново кренуо на далеки пут, а његова европска турнеја обухватила је три престонице: Париз, Београд и Будимпешту. Избор, наравно, није био случајан, а поклапа се са дугорочним интересима госта и његових домаћина.

Зашто је отишао у Француску, а не Немачку – прво је питање политичких аналитичара, а посета Србији и Мађарској се сматра природним сусретима са осведоченим, дугогодишњим пријатељима и стратешким партнерима.

Француски председник Емануел Макрон нескривено тежи лидерској позицији у Европској унији (ЕУ), коју је деценијама држала немачка канцеларка Ангела Меркел. Њен наследник, Олаф Шолц, нема такав углед ни у земљи, а камоли у свету, па је кинески дипломатски потез разумљив. Шолц је, истина, недавно био у Пекингу, али без опипљивог резултата, а својом посетом Риги у време када је Си Ђинпинг боравио у Паризу као да је поручио да га разговори у Јелисејској палати много не занимају.

На њих је, пак, дошла председница Европске комисије (Немица) Урсула фон дер Лајен, свесна великог значаја Кине у међународним односима. Разговарало се о актуелној ситуацији у свету и односима Кине и ЕУ, посебно о енергетици, високој технологији, царинама

и трговини. Кина, примера ради, „прети“ да ће преплавити Европу врхунским, а знатно јефтинијим електричним аутомобила, што би тамошње произвођаче довело на руб пропасти.

У Београду и Будимпешти уважени гост се осећао знатно лагодније. Свечани дочеци уз највише могуће почасте, помпа, црвени теписи, топле речи добродошлице, бројни споразуми о сарадњи у практично свим областима. Председник Србије Александар Вучић је говорио о „историјском значају“ ове друге посете Си Ђинпинга Србији после осам година, која се датумски поклопила са годишњицом бомбардовања кинеске амбасе у Београду током НАТО агресије 1999. године, мимо сагласности Савета безбедности Уједињених нација (УН).

У пратњи кинеског председника било је чак око 400 државних функционера и привредника, па су на крају две стране потписале 28 споразума и једну изјаву, као знак „челичног пријатељства“ и свеобухватне сарадње Србије и Кине. На првом месту је лане парафирани споразум о слободној трговини, правоснажан од 1. јула ове године, а који ће омогућити извоз око 10.400 српских и увоз близу 9.000 кинеских производа без царине. Тиме ће се отворити врата за још обимнију размену робе и услуга, у 2023. вредну 5,6 милијарди евра, пре свега за српску храну и пиће. Српски извоз је био знатно скромнији, а и та једна

милијарда се највише односила на бакар и челик произведен у кинеским компанијама у Србији – у Бору и Смедереву.

Зато поједини економисти тврде да је у овом случају Кина трговала сама са собом, а да обимнији пласман српског меса, воћа, поврћа, вина, ракије и другог на кинеском тржишту тек предстоји.

Значајно је обећање да ће Кина активно учествовати у припреми Светске изложбе (ЕХРО), која ће се одржати у Београду 2027. године, а наставиће се заједнички рад на инфраструктурним пројектима, укључујући брзу пругу до Будимпеште, Фрушкогорски коридор, низ мостова и важних саобраћајница. Отвориће се нове авио линије из Београда ка Шангају и Гвангџоу, кинеска влада ће стипендирати 300 српских студената на својим универзитетима и 50 научника у својим најпознатијим установама и институцијама. Кина је, најзад, донирала 26 милиона евра за развој српске привреде.

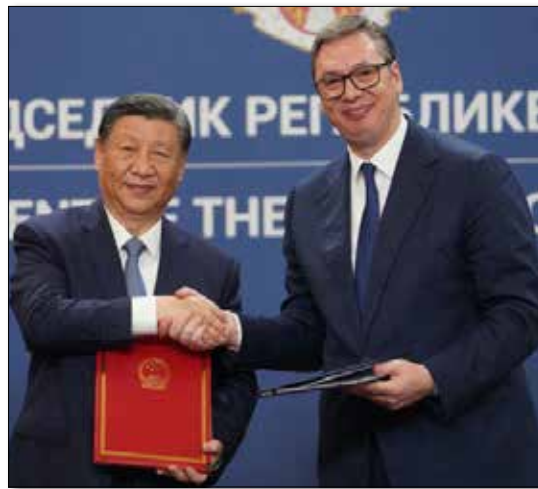
Услов за привредну сарадњу су, нема сумње, изузетни политички односи, засновани на узajамном поверењу и уважавању. Обе земље се залажу са поштовање Повеље УН и међународног права, за политику односа равноправних партнера лишених притисака и наметања, а у том контексту Србија се држи концепта „једне Кине“, што значи да је и Тајван њен саставни део, а Пекинг не признаје јед-

нострано отцепљење Косова. И Мађарска има споразум о стратешком партнерству са Кином, од 2017. године, а привредна сарадња је на још вишем нивоу. „Трговинска размена је лане достигла 9,4 милијарде евра, а три четвртине прошлогодишњих инвестиција је стигло из те далеке азијске земље“, изјавио је на заједничкој конференцији за новинаре мађарски премијер Виктор Орбан.

Највећи кинески инвеститор у Мађарској је компанија КАТЛ (CATL – Contemporary Amperex Technology Limitet), која је у Дебрецину отворила гига фабрику батерија за аутомобиле, а ускоро ће у Сегедину корпорација БИД (BYD) изградити огроман погон за производњу електричних возила.

„Кинеско-мађарско пријатељство је као добро токајско вино: ароматично, слатко, садржајно и трајно“, навео је Си Ђинпинг у ауторском тексту објављеном у „Мађар немзету“.

Срђан Басић

Почетак изборне заврзламе

Према објављеним резултатима пописа становништва у Мађарској, објављеног 2022. године, избори за формирање месних српских самоуправа расписани су у 68 насеља, од којих највише у Будимпешти, чак у 21 кварту, у 13 насеља Пештанске жупаније, у седам насеља у Чанадско-чонградској, а у по шест насеља у Бачко-кишкунској и жупанији Барања.

Осам регистрованих српских цивилних организација до 6. односно 7. маја биле су у могућности да истакну своје кандидате за избор месних српских самоуправа, односно, формирају листе за избор две регионалне српске самоуправе и за избор петнаесточлане Скупштине Самоуправе Срба у Мађарској.

Након истека првог рока, организације су истакле укупно 218 кандидата, па ће, тако, српски бирачи 9. јуна моћи да подрже формирање 62 месне српске самоуправе, за што примера, у 30-годишњој историји постојања народносног самоуправног система у Мађарској, још никада није било. Према званичним подацима до сада (12.05) 2420 бирача је уписано у српски бирачки списак, што је такође рекордан број у односу на раније године.

До истека другог назначеног рока, 7.

маја, истакнуте су четири државне листе са укупно 68 кандидата за избор Скупштине Самоуправе Срба у Мађарској, 5 изборних листа са укупно 41 кандидатом за избор две регионалне српске самоуправе; на нивоу града Будимпеште (603 уписана бирача) и Пештанске жупаније (790 бирача).

У постављању листе за избор Скупштине Самоуправе Срба у Мађарској најактивније било је Удружење присталица српске културе и спорта, на чијој се листи налазе имена 20 кандидата. Носилац листе је др Јованка Ластаић, председница Српске самоуправе у 2. будимпештанском кварту, а на другом месту листе се налази врхунски спортиста Слободан Никић, бивши репрезентативац ватерполо репрезентације Србије, данас тренер мађарског прволигаша, екипе Вашаша.

У случају великог броја прикупљених гласова, чланови Скупштине са ове листе могу још бити Милица Немењи, др Тибор Ембер, Лазар Которчевић, др Андреј Петковић, Ева Николић и евентуално др Милан Степанов, као 8. кандидат на листи.

Друго најактивније удружење по броју истакнутих кандидата на листи је Српско удружење „Зора”. Листу предводи Кристифор Брцан, председник Удружења за јавно добро „Банат” из Деске, а на њој се налази укупно 17 имена кандидата: на другом месту Митар Мирко Кркељић, садашњи саветник Самоуправе Срба у Мађарској, иначе, редитељ, сценариста и професор српског језика и књижевности, затим, са шансом за чланство у будућем сазиву Скупштине на листи су и Петар Дунаи, Душан Которчевић, Вера Вуковић Рот, Дејан Дујмов, Марко Ембер, односно, на осмом месту Данијела Крунић Ђерђ.

Шеснаест кандидата броји заједничка листа Удружења уметника „Круг”, Српског форума, Печујско-барањског српског удружења и Удружења за очување традиција и народносног културе чији је носилац Милан Ђурић, ликовни уметник, председник Удружења „Круг”. На другом месту истакнут је Бранимир Ђорђевић, кандидат Српског форума, а потенцијални скупштинари са ове ли-

сте, у случају већег броја сакупљених гласова су Душан Вуковић, Мелинда Њари, др Александар Урком, Радован Горјанац, Нада Малбашки и Мирко Пандуровић, као осми кандидат.

Међу удружењима најмањи број кандидата, њих 15, истакла је Сегединска месна српска заједница. Носилац листе је Чедомир Адамов, предузетник из Деске, а одмах иза њега налази се још једна личност из света бизниса, Андрија Роцков из Помаза. Реалне шансе да са ове листе постане члан Скупштине и да буде језичак ваге у доношењу одлука, има још Илија Адамов, Светозар Шевић и можда Дајана Ђукин, пета на листи.

Познавајући имена и редослед кандидата појединих листа, можемо закључити да ће у новом сазиву Скупштине Самоуправе Срба у Мађарској, највероватније, бити осам нових чланова у односу на садашњи састав. Мандат октобра месеца истиче садашњој председници Вери Пејић Сутор, односно, потпредседнику Пери Богдану, који ни су кандидати ни на једној листи, као ни садашњи чланови Скупштине Снежана Дошић, Душан Кашанин, Јелена Вукајловић Краус и Петар Крунић. За стицање мандата у новом сазиву Скупштине мале шансе има и Радивој Галић, који је тек 10. на коалиционој листи.

Што се тиче избора за Српску самоуправу у Будимпешти, на 7 места кандидовало се укупно 26 кандидата на три истакнуте листе. Удружење присталица српске културе и спорта је и овде истакло највише, укупно 10 кандидата, који се налазе и на државној листи. Носилац листе је Милица Немењи, а следе Лазар Которчевић, Вероника Басовић, др Јованка Ластаић, Слободан Никић, Мирослав Бољановић итд... Српско удружење „Зора” се и овде налази на другом месту по питању броја кандидата. Листу „деветорице” предводи Митар Мирко Кркељић, а затим следе Душан Которчевић, Богдан Сабо, др Милан Јаношов, Марк Ембер, Дејан Дујмов итд... Српски форум је формирао листу са седам кандидата коју предводи Пера Ластаић, директор д.о.о. Српски институт, актуелни председник Самоуправе Борислав Рус, затим Диана Ђурић,

Оливера Мунишић, Андреј Ђерђ итд... Од 26 истакнутих кандидата петоро су чланови садашњег сазива Српске самоуправе у Будимпешти.

Српска самоуправа Пештанске жупаније такође има седам чланова, а за места у новом сазиву бориће се 15 кандидата са две формиране листе. Осам кандидата чине листу Удружења уметника Круг, а носилац листе је Катица Мирковић из Калаза, потом следе Никола Чупић, Ката Хранислав, Зорица Јегер, Аница Шошић Крунић, Душан Новаковић итд...

Другу листу, са седам кандидата, истакло је Удружење присталица српске културе и спорта. На првом месту је Миленко Маргаритовић, затим следе Петар Крунић, Ђуро Липтак, Зорица Јурковић Ембер, Ева Николић итд...

У следећој фази изборне процедуре, до 31. маја траје упис бирача у српски бирачки списак, у који је уписано 2420 гласача, што је за око 200 више, него за време расписа избора. Горе нисмо износили имена кандидата, који се налазе на самом крају истакнутих листа и који, по свему судећи, неће постати чланови бираних тела, али су ипак важни, јер ће и они бити у могућности да анимирају потенцијалне бираче, надајмо се, само припаднике наше националности.

У интересу објективног информисања, овде истичемо позитиван пример Српског удружења „Зора” које је прво објавило свој изборни програм, у којем, између осталог, стоји да „интерес целокупне српске заједнице у Мађарској је објективно, независно извештавање наших медија. Начин на који медији тренутно функционишу, нажалост, то не обезбеђује.” Исто у оквирима објективног информисања истичемо да је до закључивања овог броја свој изборни програм објавила и коалициона листа „Круг”.

У предстојећем периоду, поред масовног регистровања бирача, очекује се изношење у јавност изборног програма осталих организација, које су истакле кандидате и формирале изборне листе. Да се подсетимо, избори су 9. јуна, а мандат новоизабраних самоуправа почеве октобра месеца.

Миленко Радић

На седници Савета народности у Печују

У згради Градоначелничког уреда града Печуја, 2. маја одржана је седница Савета народности у Печују.

На самом почетку заседања чланови поменутог тела најпре су на затвореној седници донели одлуку о овогодишњем добитнику признања „Ференц Фалухељи”: престижну награду ове године примиће особа која је припадник немачке народности.

У наставку седнице, којом је председавао Иштван Аут, саветник за народности при локалној самоуправи града Печуја, о практичним питањима, везаним за финансијско пословање народносног самоуправа и предстојеће мањинске, народносно изборе говорила је Јудит Гати, шефица Финансијског одељења месног Градоначелничког уреда која је

представнике бираних тела народности, међу њима, и Радована Горјанца, председника Печујског српске самоуправе, информисала какве правне процедуре предстоје ако се након избора, који ће се одржати 9. јуна, не формира народносна самоуправа, односно, ако у односу на садашњи састав бираних тела народности дође до персоналних измена, поготово, ако се оснује потпуно нова народносна самоуправа, онда на који начин треба да се спроведе званична примопредаја. Она је на крају додала да ће се у Печују, оснивачке седнице народносног самоуправа, највероватније, одржати након 8. октобра текуће године.

Учесници форума су потом пажњу посветили организационим припремама „Народносног квиза” у Печују.

Друга по реду манифестација, уз учешће 11 екипа, биће уприличена 21. маја. У односу на прошлу годину — када је први пут приређен квиз — овај пут ће бити знатно више задатака и локација, међу које је уврштен и српски црквено-општински комплекс у Улици Зринског под бројем 15. Победнике, како је то нагласила Ката Видински, руководилац Канцеларије за народности и цивилне организације локалне самоуправе, очекују вредне награде, а члановима првопласиране екипе пружиће се прилика да отпутују у Фелбах, Немачку.

Организационе припреме нашле су се на тапету и у вези са Фестивалом културне баштине народности у Печују, који је заказан за 7. септембар. Како је то Иштван Аут, саветник

за народности нагласио, одвојен је посебан буџет за поменути приредбу, уједно је од присутних представника националних и етничких мањина затражио да се ускоро конкретизује листа учесника, извођача културног програма, који ће бити уприличен на Сечењијевом тргу.

Такође, дотакнута је и прослава Дана народности, која ће се ове године у Печују одржати 18. децембра у Центру „Кодаљ”.

Иако до одржавања мањинских, народносно избора није била предвиђена нова седница Савета народности у Печују, ипак, на крају форума договорено је да се почетком јуна уприличи ново заседање, тим пре, јер ће се морати одлучивати и о добитницима народносног стипендија, које на предлог бираних тела народности у граду додељује Локална самоуправа, а највероватније биће још доста актуелности о којима ће се расправљати, донети решења.

Предраг Мандић

ХРАМОВНЕ СЛАВЕ

На територији Епархије будимске, бројне наше светиње посвећене су Светом великомученику Георгију. Верног Христовог војника, слугу Господа као заштитника, прослављају српски православни храмови у Будимпешти, Помазу, Чанаду и Шумберку, а на некадашњем месту цркве која је била посвећена Светом Ђорђу у Батосеку, данас се налази крсно знамење које сведочи о некадашњем постојању светогеоргијевске светиње.

Слично ранијим годинама, и ове, у поменутом насељима било је празнично, торжествено поводом свечаног празновања Ђурђевдана.

Серија прослава храмовних слава отпочела је у **Помазу** 6. маја на сам дан Ђурђевдан, када се славио и други дан Ускрса.

Свету литургију служио је архијерејски заменик протојереј-ставрофор Војислав Галић, а саслуживали су протосинђел Варнава Кнежевић, протонамесник Зоран Живић, калашки парох, јереј Љубисав Милисавић као надлежни парох и ђакон Стефан Милисавић. Литургију је својим појанем улепшао хор КУД-а „Рузмарин“. Апостол је читала монахиња Катарица. Било је свечано, окупило се много народа да прослави славу свога храма. Литија је опходила око цркве, а после литургије пререзан је славски колач, као и колач породице оца Љубисава Миласавића, која слави исту славу.

После подне вечерњу службу је

служио отац Зоран Живић. Освештени су славски колач и кољиво, колач је пререзао Отац Милисавић. Славске дарове је направила кума Зорица Косновски са својим мужем Томиславом и децом, Зорицом, Адамом и Петром.

Отац Милисавић је честитао празник својој пастви и обратио им се следећим речима: „Ево нас целога дана око овога храма и часне трпезе да, као деца честитог Оца, оснажимо и

напојимо наше душе. Овај живот данас није лак. Али ми смо овде дошли да се радујемо заједно, да поделимо љубав и да будемо у близини Божјој. У четири речи које вам кажем, Христис васкресе - ваистину васкресе, садржана је цела тајна овога света, живота и сваког бића на земљи. У тим речима постоји све што нам треба за живот. Да није било васкрсења, не би било нас, не би било хришћана на овоме свету. Знате да су хришћани гоњени, живели су као овце међу вуковима, убијани су и мучени. Један од таквих страдалника је и Свети Великомученик и победоносац Георгије, светитељ кога данас прослављамо. Он је био син угледних богатих родитеља, хришћана. Пошто је његов отац страдао за Христа за време цара Диоклецијана, Свети Георгије се преселио са својом мајком у Палестину и за Христа се жртвовао. Био је војник и трибун, достигао је високи војни чин. Међутим када је исповедио Христа, све је то пало у воду, јер се сазна-

Ђурђевданске храмовне славе

ло да је хришћанин. Христа се није одрекао, мада му је било нуђено много. Таквога светитеља данас овде прослављамо. У ове дане када славимо Христово васкресење, у истом расположењу славимо и Светог Георгија. Кумовима данашње славе честитам кумство. Радовао сам се кад смо окретали овај колач, кад су пришла деца. То је тај венац, то су бисери који су улепшали данашњи празник. Чувајте децу, чувајте себе, више не знамо шта доноси дан, шта ноћ. Ипак, уздајмо се у вољу Божију, он нас неће оставити, али ни ми њега не смемо да оставимо! Честитам вам празник!"

После свештеникове беседе, најмлађи чланови месног КУД-а „Опанке“, под вођством Анице Шошић Крунић, одиграли су сплет српских народних игара. Опанчићи су се преплитали, малишани се поносно осмехивали, сваки је желео да покаже шта је научио.

Прослава се наставила у порти уз музику младих тамбураша са Давидом Ередичем, који их учи и помашкој Музичкој школи.

У оквиру прославе Ђурђевдана, у суботу, 11. маја, у помашком замку Телеки – Ватаи одржан је Ђурђевдански бал у организацији месне Српске самоуправе. Окупило се око стотинак људи, јер на жалост, величина просторије није била довољна за већи број гостију. Расположене госте је забављао Оркестар „Село“ из Ловре, са вокалним извођачима Леном Ембер и Николом Скорићем. Председница Српске самоуправе у Помазу, Аница Шошић Крунић била је задовољна атмосфером, каже да су сви који су дошли желели да се добро забављају и играју уз нашу музику. Она се нада да ће одржавање Ђурђевданског бала постати традиција у Помазу. Манифестацију је подржала Фондација „Бетлен Габор“.

И Срби у **Чанаду**, иако малобројни, сваке године достојно прослављају патрона древне светиње, а тако је било и ове године: мештани су, заједно са својим гостима из околних насеља, 11. маја празновали Ђурђевдан.

У месном српском православном храму, свету литургију служили су протојереј-ставрофор Илија Галић, администратор чанадске парохије, протојереј-ставрофор Аурел Бекан (од стране Румунске православне цркве у Мађарској), протојереј Да-

либор Миленковић, парох и архијерејски намесник сегедински и протојереј Дина Чоков, парох великосемиклушки из Румуније.

Приликом славског богослужења – у склопу којег је „Оче наш“ казивала Јелена Миленковић из Сегедина – свечану беседу одржао је протојереј Далибор Миленковић, који је беседио о животу и делу Светог великомученика Георгија, односно, важности неговања истинских вредности светосавске српске православне вере.

Током празновања патрона чанадске светиње, наравно, нису изостали ни уобичајени славски чинови, као што су литија, односно, резање славског колача и благосиљање кољива. Кум овогодишње славе – слично ранијим годинама – био је Кристијан Поповић са својом породицом.

Окончањем свете литургије, уследио је заједнички славски ручак, који је био приређен у месном школском обданишту. Чанађани и њихови гости дружили су се и разговарали.

Било како било, овогодишње празновање патрона месног српског православног храма у Чанаду протекло је свечано. Чанађани, иако у малом броју, и ове године достојно су обележили своју храмовну славу Св. Ђорђа. У томе су им у сусрет материјално изашли Уред премијера и Фонд „Габор Бетлен“, који су суфинансирали прославу заштитника светиње те на тај начин подржали наставак славских традиција, које су оновремено започели преци Срба у Чанаду.

У **Шумберку**, барањском сеоцету, где је некада, средином XIX века живело преко 800 житеља српске националности, данас су остале само две српске душе: Љубица и Злата Перкатлић. Оне већ годинама неуморно чувају древне славске обичаје, трагове српске прошлости. Баш зато, када се приближава датум празника Ђурђевдана, чине све како би месна српска православна црква, посвећена Светом Ђорђу, била окићена и вернике дочекивала у пуном сјају.

Тако је било и ове године: светиња, сазидана крајем XVIII века, српске православне вернике, па и иноверне 11. маја, на сам дан црквеног празника, дочекала је широм отворених врата, цвећем и зеленилом окићена.

Позивној речи старатеља светиње

Чанад

Шумберак

Љубице Перкатлић, поред иновernih мештана – међу којима је био и Тамаш Чобот, начелник села – одавали су се и Срби из Пантелије, Мохача, Печварада и Печуја, а дошли су и потомци некадашњих оптаната из хрватског дела Барање.

Сви они молитвено су учествовали у светој литургији коју је служио протонамесник Јован Бибић, парох сантовачки, администратор шумберачке парохије.

Извршен је и опход цркве, литија, а потом је уприличен свечани чин освећења и резања славског колача, односно, преливања кољива. Кумовала је Љубица Перкатлић, старатељ светиње, која је светом храму, ове године, даривала ново „Јеванђеље.“

На крају свете литургије окупљени верницима на присуству на ђурђевданској храмовној слави захвалили се протонамесник Јован Бибић, администратор шумберачке парохије, који је присутнима с поносом представио нове сасуде за Причешће и трозвон, велелепни дар, прилог Шумберачке српске православне црквене општине: „Откада сам овде, сваком приликом, трудим се да обновимо ову светињу. У почетку је то тешко ишло, међутим, Богу хвала, с године на годину успевамо да увек нешто купимо за свети храм. Купљен је трозвон, односно, звонце које су деца носила, а кума славе Љубица, даривала је ново Свето јеванђеље које се налази на Престолу. Хвала свима, који су даривали цркву. Уједно свакога позивам да сходно могућностима и у будуће подржи обнову ове наше светиње у

Шумберку. Није важно са колико фонтини ће то да уради, већ је важна добра воља и спремност да учини добро дело за ову цркву!“ – нагласио је протонамесник Јован Бибић, администратор шумберачке парохије.

Задовољна светогеоргијевским литургијским слављем била је и Љубица Перкатлић, старатељ светиње: „Мило ми је што је и ове године било празнично поводом храмовне славе. Ми смо са сестром Златом последњи српски житељи села, али настојимо да чувамо, заштитимо цркву, негујемо славске традиције. Искрено се надам да ће и у будуће тако бити. За цркву је вредно радити – она никада не сме да буде сама.“

Окончањем прославе заштитника цркве у Шумберку, Светог великомученика Георгија, у светом храму уприличен је пригодни пријем, а затим су сестре Перкатлић у свом дому приредиле за госте славски ручак, трпезу љубави.

Поводом великог црквеног празника Светог великомученика Георгија, свечаног обележавања Ђурђевдана, 11. маја, било је и у **Батосеку**, толнанском насељу где су некада живели и Срби, који су имали своју цркву, посвећену Христовом војнику светом Ђорђу.

На месту некадашњег српског православног храма, који је саграђен 1775. године, а срушен 1967. године 2017. подигнуто је крсно знамење. Од оно доба сваке године овде се у спомен на некадашње Србе града Батосека и месног српског православног храма поводом црквеног празника

служи помен. Тако је било и овај пут, на име, протонамесник Јован Бибић, парох сантовачки је одмах по окончању прославе храмовне славе у Шумберку кренуо у градић надомак Баје, где је у склопу помена одао дужну пошту некадашњим житељима српске националности и древној светогеоргијевској светињи срушеној пре 57 година.

У његовом друштву били су и верници из Пантелије, Печуја и из Кнежевих Винограда, Републике Хрватске, на име, Сава Вученовић након прошле године и ове је имао жарку жељу да посети место у којем су оноремно живели њихови преци. „Моји преци су 1931. године напустили Батосек. Све до последњег момента су чекали – нису хтели да напусте своје огњиште – но, услед ондашњих прилика, на крају, ипак су одлучили да се преселе у Краљевину Срба, Хрвата и Словенаца. Жеља ми је, међутим, да откријем у којој су они кући живели. Мој стриц, који живи у Сремској Митровици, причао ми је да га је мој отац довео у Батосек и били су у једној кући. Само претпоставке имам која је то могла бити, али искрено се надам да ћу је пре или касније пронаћи.“ – рекао је Сава Вученовић.

Било како било, како је то и потомак оптаната из Кнежевих Винограда рекао: крсно знамење сведочи о некадашњем битисању Срба у толнанској варошици и светогеоргијевској богомољи, која је била дика и понос насеља. Због своје монументалности и лепоте. Ту је 11. маја одржан помен

с циљем да се ода пошта некадашњим Србима, српским породицама.

Помен је протекао молитвено, преливањем крсног знамења и на крају појањем „Вјечнаја памјат“.

Сунчаног пролећног дана, 12. маја, на Томину недељу, прву недељу по Васкрсу, у храм Светог Великомученика Георгија у Будимпешти је свечано прослављена храмовна слава. Свету архијерејску литургију служио је Епископ будимски и темишварски Лукијан. Саслуживали су архијерејски заменик протојереј-ставрофор Војислав Галић, протојереј Радован Савић, протосинђел Варнава Кнежевић, протонамесник Зоран Живић, јереј Љубисав Милисавић, архиђакон Инокентије Лукин и ђакон Стефан Милисавић. Литургију је својим појањем улешао хор храма „Свети Ђорђе“. О прочитаном одломку из Светог јеванђеља беседио је протојереј-ставрофор Војислав Галић. Између осталог је рекао: „У данашњем еванђелском тексту, има још некаквог сведочанства, а то је сведочанство заједнице, сведочанство сабрања. Господ се јавља својим ученицима када су они заједно окупљени и благосиља их речима: Мир Вам! А на другим местима, приликом других јављања, чак ломи хлеб, благосиља га и даје ученицима, као што чини и са другом храмом. То су знакови литургијског сабрања и на основу тих знакова Свети Игњатије Богоносац могао је да каже да је онај који Служи литургију икона Христова. Тако, дакле, када смо сабрани око нашега епископа који служиће свету литургију и бла-

Шумберак

Батосек

Будимпешта

Морахалом

госиљајући нас Христовим речима „Мир Вам!“ и стоји на месту Христовом, ми смо жива Црква којој ни врата паклена не могу одолети Телу Христовом, које живи свој вечни живот у Богу и његовом светом загрљају љубави – пројављујући тако Царство славе невечерњег дана Господњег чија је зора дивно, светло и победоносно васкрсење Христово.“

После свете Литургије и светог причешћа, уследила је литија око храма и Српском улицом, а затим је код балдахина Звездано небо у црквеној порти, владика благословио славске дарове, освештао кољиво и колач и са овогодишњим кумом, Слободаном Никићем, преломио славски колач. Никић је предао ружу колача Игору Рус, куму за следећу годину. Након поделе нафоре и благослова, у порти храма уследио је културно-уметнички програм. Наступили су хор храма Светог Георгија, Девојачка певачка група, као и мешовита плесачка група КУД-а „Табан“. Хор Српске гимназије „Никола Тесла“, уз музичку пратњу ученика исте школе, завршио је програм песмама „Српкиња“, „Пукни зоро“ и „Ово је Србија“, под диригентском палицом професорке Оливере Младеновић Мунишић.

Овом приликом Црквена општина у Будимпешти доделила је захвалнице Душанки Недељковић, Ђорђу Листићу и Игору Русу. По завршетку церемоније, домаћин, протојереј Зоран Остојић, архијерејски намесник будимски, позвао је вернике на агапу.

Прослави храмовне славе у Будимпешти присуствовали су Биљана Гутић Бјелица, амбасадор БиХ у Ву-

димпешти, Светлана Станковић, конзул Републике Србије у Будимпешти, Љубомир Алексов, представник Срба у Парламенту Мађарске, потпуковник Предраг Зељковић, војни аташе Републике Србије у Будимпешти и Милан Ђурић, потпредседник Самоуправе Срба у Мађарској.

Осим ђурђевданских храмовних слава, протекли викенд обележило је и празновање заштитника српске православне капеле у **Морахалому**, у Српском културном центру „Коло“ где је свечано прослављена храмовна слава Живоносни Источник.

На опште изненађење, светиња, која је сagraђена и освешћена 2019. године у склопу пројекта Интеррег ИПА Програма прекограничне сарадње Мађарска-Србија, била је препуна верника, а својим присуством славље су увеличали и Александар Фаркаш, аташе Амбасаде Србије у Будимпешти, Ђерђ Терек, почасни конзул Босне и Херцеговине у Мађарској, Золтан Ногради, градоначелник Морахалома, те Бела Михалфи, посланик Мађарског парламента.

Треба знати да је празник Живоносног Источника посвећен Пресветој Богородици. Ради се о покретном празнику који је установљен у спомен обновљења Богородичиног храма у Цариграду и слави се увек првог петка после Васкрса. Источни или Светли петак јесте дан када се присећамо и Мајке Божије, „која је родила Господа, подарила га нама људима, Њега од Дјеве рођенога, преображенога на Гори таворској, васкрслога из мртвих и који ће опет доћи да суди живима и мртвима и Његовом царству неће бити краја. И из свега

чега се Он дотакне, чега се дотакао, и људске душе и тела, и људи и народа, родио се нови живот. Господ је својом смрћу и својим васкрсењем обновио људску природу. Обновио је нашу савест, наше заједништво, вратио нас самима себи, вратио нас у наручје Оца нашега небескога, вратио нас једне другима.“

То заједништво било је приметно и у капели у Морахалому где су празнично вечерње служили протојереј Далибор Миленковић, парох и архијерејски намесник сегедински и протонамесник Светомир Миличић, парох дешчански коме потпада мала, али заиста лепа богомоља у познатом бањском градићу наомак Сегедина.

У склопу празничног вечерњег богослужења – којем су присуствовали и Срби из Новог Сентивана, Сегедина, Деске и Калаза – најпре су освешћене иконе, које је капели даривала породица Крунић, предвођена јединим Србином у Морахалому Димитријем Крунићем, а одмах потом уследио је и свечани чин резања славског колача и благосиљања кољива.

Кумовали су Теодора, Димитрије и Петар Крунић, којима су се у окретању колача прикључили и остали верници. На крају свечаног чина пригодном славском беседом присутнима се обратио протојереј Далибор Миленковић, парох и архијерејски намесник сегедински који је истакавши своје задовољство што се већ неколико година чује молитвена реч, између осталог, рекао следеће: „Драго ми је што нас је Пресвета Богородица у великом броју окупила овде да прослаavimo овај диван празник

– Источни петак. Пресвета Богородица не чува само овдашње Србе и Мађаре, него и све оне који живе у Мађарској, а и оне који нам дођу у госте. Да Христос није умро, узалудан би био цео домострој – од рођења, па све до смрти. Ето, 500 година после Христовог васкрсења, у Цариграду, Лав, велики владар пронашао је чудотворни извор, а касније цар Јустинијан је направио цркву. И данас се дешавају чуда, међутим, ми морамо да имамо љубав и срж! И веру.“ – нагласио је протојереј Миленковић, који се у наставку своје беседе захвалио породици Крунић, на челу са Димитријем Крунићем, јединим Србином у бањском градићу, што сваке године кумује на слави богомоље, прилаже дар светињи и улепшавајући је прави право чудо у светом храму.

Тако је чинила и ове године, а Димитрије Крунић нам је поводом храмовне славе рекао следеће: „Хвала Богу, лепо смо прославили храмовну славу. Мило ми је што нас је у оволиком броју било данас на празновању заштитника наше капеле. Дај Боже да и наредних година буде нас у оволиком, ако не и већем броју и да доживимо кумство још много-много година!“

Све у свему, празновање Живоносног Источника, заштитника капеле у Морахалому било је свечано и само се понадати можемо да ће кад-тад и Срби, који долазе у бању да се лече и купају, у још већем броју посећивати светињу и прикључити се молитви, покајању, духовном окрепљењу душе и срца.

К. П. Б.-П. М.

Будимпешта

Морахалом

Камп веронауке сели се у бањски градић наомак Сеједина

ИНТЕРВЈУ

Селидба из Харкања и Шиклоша у Морахалом

ционим припремама смо разговор повели са протом Миленковићем, који је, иначе, директор традиционалног Кампа веронауке:

— Морам да признам да ми једно око плаче, на име, Шиклош и Харкањ су дуги низ година били веома добри домаћини Кампу веронауке и сумњам да ћемо икада наћи боље место од тога, међутим, „никад не реци никад“. Никад се не зна. Но, друго око ми се смеје због те промене. Морахалом има нашу малу капелицу, посвећену Живоносном Источнику, а то представља срећну околност да управо ту можемо да одржимо Веронаучни камп. Зашто је дошло до промене, зашто ће се камп након — ако се не варамо — шест година, из Харкања и Шиклоша, селити у Морахалом? Главни разлог је инфлација, трошак који морамо да платимо по једном детету. Ми смо и до сада увек гледали да за децу буде најбоље. Господину Давиду, који је директор хотела у Харкању и који нам је увек давао попуст преко мере, заиста смо захвални! Он је нас посматрао као родбину или Браћу и заиста само поновити могу: ХВАЛА му због тога. Захвална су му и деца и родитељи, јер стварно, обезбедио

Након дужег времена Камп веронауке, у организацији Епархије будимске, из Харкања и Шиклоша, Барање, сели се у Чонгарско-чанадску жупанију, у један други бањски градић — Морахалом.

Организациона екипа популарног табора, предвођена протојерејем Далиборем Миленковићем, парохом и архијерејским намесником сегединским, тешка срца, али је донела одлуку о селидби.

Управо о разлозима и о организа-

нам је идеалне услове: деца су имала све оно, што можда другде за време одмора не би имала. Али, инфлација је довела до тога да више ни он није у могућности да нам изађе у сусрет. Тачније, он је рекао да би нас у јуну могао да угости и да попуст, међутим, пошто је Министарство одредило да школска година ове године траје до 21. јуна, а наставници у образовним установама морају да остану до краја месеца, ми фактички нисмо у могућности да у јуну организујемо камп. Са друге стране, ту су и остали

кампови, који се организују током лета и претила је опасност да ће доћи до поклапања табора, а то ни у ком случају нисмо хтели. Ипак, постоји неки редослед, ко када има термин. Управо, због наведених ствари је дошло до промене, то јест, да се камп сели у Морахалом. Ми смо захвални како градоначелнику града Золтану Ноградију, тако и Клари Сивери, директорици Српског културног центра „Коло“ која нам је изашла у сусрет и помогла да у овом бањском градићу одржимо наредни, 32. по реду Камп веронауке.

Од 8. до 14. јула ове године ће се одржати камп. Организационе припреме су већ у току, међутим, код кога могу да се пријаве заинтересовани кампери?

— Јесте, припреме су већ у току. Његово Преосвештенство епископ будимски Г. Лукијан, који је главни организатор табора, а уједно и материјално подржава организацију и реализацију кампа, уз нас је, максимално нас потпомаже. Преосвећени владика, који јако воли децу, захвалан је свим родитељима, јер указују поверење како према свештеницима, тако и вероучитељима, наставницима, који прате дечицу током једнонедељног кампа. Деца, која ће бити стубови наше Цркве, а која су заинтересована и планирају да учествују у раду табора, могу се пријавити код својих свештеника, вероучитеља, па чак и код мене. Ми смо у нашем намесништву већ поделили распис. Нека планирају од 8. до 14. јула у Морахалому. Функционисаће исти систем, само што ове године ће место бити друго!

А тема? Којој ћете теми посветити овогодишњи табор веронауке?

— Тема је доста занимљива ове године. Децу ћемо упознати са Св. Тајном свештенства и уз то ће бити речи и о монаштву. То је једна тема, која свако дете занима. Примера ради, зашто свештеник носи мантију, или је пак у позадини неко чудо. Када дете види свештеника, онда треба да зна да исто тако и он има „своје одело“. Наша институција, Света црква, има прописана правила и ми се придржавамо тога. Наравно, ту су нам и остали важни догађаји из живота свештенства, Цркве, монаштва, које деца минимално треба да знају и поштују,

јер ко зна: можда ће неко једнога дана бити свештеник или монах, будући епископ или патријарх?

Последњи дан табора ће, највероватније, бити проведен у манастиру Грабовцу?

— Јесте и гледамо да термине уклонимо у те неке термине и црквено-народни сабор Срба у Мађарској. Наша деца лепо представљају српство у Мађарској и баш зато ХВАЛА и преосвећеном владици. Наравно, малишанима је важно да осећају да су битни и потребни, и да ће једног дана управо они бити носиоци терета, лепоте сабрања. Сигуран сам да ће поштовати све црквене прописе. Ко зна, можда ће неко од њих постати свештеник, монах, или будући патријарх. Гледамо и тежимо ка томе да термине усагласимо са том нашом светињом, или, Сабором Срба у Мађарској. Наша деца лепо представљају наше српство у Мађарској, па тако и у Грабовцу. Деца од малена треба да су свесна да су она битна, потребна и да ће једнога дана управо она бити носиоци организовања кампа, слатког терета, сабрања, свечаности. Сматрам да ће деци бити лепо, јер ће бити упозната са догађајем и неће им бити тешко да организују, славе, па чак да буду и кумови. То је већ стара традиција да кумујемо с времена на време!

Дотле треба да пристигну пријаве за учешће у традиционалном табору?

Знамо да влада велико интересовање, а због смештајних капацитета, ту и тамо принуђени сте да понеке пријаве одбијете.

— Наравно, увек се срећемо неким потешкоћама. Ради се о слатким проблемима, тј. да због лимитираног броја нисмо у могућности да сваког примимо. Са друге стране, желимо рећи да ми ове године до 1. јула примамо пријаве, међутим, било је и таквих случајева да још пре објављивања у новинама, већ су сва места била попуњена. Баш зато, деца требају да што пре размисле па да се пријаве свештеницима, вероучитељима итд... Ми свакога радо очекујемо и надамо се да ће и ове године за кампере недеља бити незаборавна.

Забележио:
Предраг Мандић

ПРОМОЦИЈЕ

Књижевно вече Драгана Литричин Дунић у Српском венцу

Представљена књига „Плави круг“

Милан Рус са гостима

У Српском културном центру у Будимпешти, 29. априла одржано је књижевно вече где је представљена књига „Плави круг“ Драгане Литричин Дунић. Александар Дунић и Милан Рус читали су одломке из књиге.

Милан Рус, директор Српског позоришта у Мађарској, који је био организатор ове књижевне вечери, представио је гошћу и књигу. Такође се присетио како се упознао са Драганом Литричин Дунић и њеним супругом, академским глумцем Александром Дунићем и како је ово познанство била одредница њихове сарадње и позоришне каријере.

Драгана Литричин Дунић у својој

књизи „Плави круг“ сабрала је интервјуе са истакнутим личностима српске културе и духовности. Интервјуи су настали у време њеног ангажмана у Телевизији Нови Сад и у листу „Дуга“. „Уникатни, смислени и професионално усмеравани разговори са одабраним кругом људи, дефинишу праве вредности, негују културу изражавања, пружају одговоре на вечна питања о животу, уметности, љубави, вери, смислу постојања. Мисли познатих писаца, научника, уметника, духовника преточене у књигу „Плави круг“, садрже суштинске животне поруке важне за будуће генерације читалаца“, биле су речи Милана Руса.

Проф. др Драгана Литричин Дунић

Дипломирала је Филозофском факултету у Новом Саду, на одсеку за српску књижевност. Радила је као новинар-сарадник на Телевизији Нови Сад, где је водила емисију „Личности и светови“. Писала је за часопис „Дуга“, а затим у Редакцији за културу Београдског и Југарњег програма РТС-а. Објављивала је текстове у часопису за књижевност, уметности и културу „Свеске“, а имала је и ауторску емисију „Поента“ која се емитовала на ТВ АРТ. Такође се бавила образовним издаваштвом. Тренутно ради као универзитетски професор.

Инспирација да напише књигу „Плави круг“ списатељица је добила после разговора са доајеном београдског глумишта Стевом Жигоном 2003. године емитованим у Београдској хроници и објављеним у часопису за књижевност „Уметност се бори за живот“. Ауторска књига „Плави круг“ објављена је 2001 године, а 2013. је допуњена је под насловом „Приче из плавог круга“, да би 2022. изашло треће издање насловљено „Поента приче плави круг“.

Драгана Литричин Дунић је, између осталог, рекла да „Плави круг“ окупља уметничку елиту и треба да настави традицију свих оних начела и постулата о којима је говорио Стево Жигон – Уметност се у капитализму продаје, угађа се купцима, а заправо би требало да се бори за узвишени живот. Цитирала је речи Вука Караџића – нека свако учини оно за шта је кадар и неће народ пропасти. „Сви ми имамо задатак и

дужност да учинимо оно за шта смо кадри, а то је да негујемо српску културу и традицију“, рекла је Литричин Дунић.

Вања Булић, уредник „Дуге“ и рецензент овог наслова, између осталог, написао је следеће: „Ово је текст са личним печатом. Интервју је најтежа новинарска форма, поред осталог и због тога што у себи садржи и све остале форме – од вести, преко коментара, репортаже, аналитичког приступа. Новине су пуне интервјуа, али мало њих се може изборити за привилегију да изнад наслова и наднаслова добије маркицу на којој пише интервју. Тренутна мода у новинарству је ћаскање са саговорником и после неког времена та врста разговора нема никакву вредност. За интервју мора да постоји разлог са обе стране, када су саговорници имали шта да кажу и када је постојала потреба за њиховом речи.“

Катарина Павловић Бачи

Мађарски превод збирке прича „Квадратно дисање“ представљен у Апатфалви

Промоција мађарског превода издања под насловом „Квадратно дисање“, сомборске списатељице Данијеле Репман, објављеног у Београду, 2018. године, одржана је у сеоској библиотеци у згради Дома културе у Апатфалви. Књигу кратких прича, која је у години објављивања награђена на конкурсима Трећег трга и Београдског фестивала за поезију и прозу, на мађарски језик превео је Светислав Недучић из Макове.

Представљање, коме је присуствовало близу тридесет љубитеља добре и занимљиве књиге, водила је директорка Дома културе Илона Нађфалуши Варга, која је након поздравних речи истакла да је гошћа, рођена Сомборкиња, основне студије завршила на Педагошком факултету у Сомбору, а дипломирала на мастер студијама за компаративну књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавила је три књиге поезије: Цикличности (1997), Место за савршен бег (2015) и Шећер, лед и варијанта (2021), односно, две књиге прозе: Трагом расутих тренутака (2014) и Квадратно дисање (2018).

Чланица Српског књижевног друштва, која се први пут налазила у насељу надомак мађарско-румунске границе, на почетку обраћања при-

сутнима нагласила је да није ни мислила да ће се збирка кратких прича икада превести на мађарски језик, пре свега, јер је та књижевна форма за њу била страна, али након прве, почеле су да се нижу остале, па се подразумевало да ће се те приче, кад тад, наћи у једном свезу. Она је истакла да се у причама говори о људима који се налазе изван система: то су непознате личности које ни у каквим групама нису препознате, па се због тога осећају угрожене, које су остале саме са својим проблемима. То су индивидуалци, који су део друштва, које срећемо на улици, који застану да упитају, који се случајно и на момент појављују у животима других.

„Ја их симпатишем, односно, мислим да се потпуно добро разумемо и вероватно су због тога баш они мотив у тим причама“, привела је крају представљање актуелног издања сама ауторка, која је, само дотакла теже периоде свог детињства.

Посредством прочитане приче из саме збирке, публика је могла закључити да је Данијела списатељица равнице, која својом мирноћом, али и свим несигурностима и неизвесностима свакодневно утиче на скроман живот њених житеља, жељних и жедних за бољитком и лакшом судбином, али немоћ, коју пуста жеља за род-

ном грудом не може да надвлада, просто, детерминише њихову судбину.

Светислав Недучић је, одговарајући на питање водитељке промоције рекао да је прву причу читао у нашим новинама, и пошто му се допала, покушао је да је преведе на мађарски језик.

„Данијела пише лаким језиком, није било тешко превести њена дела. Радио сам у етапама, како је једну причу завршила, она ми је послала, а ја сам почео да је преводим. Било је да сам причу завршио за недељу и по дана, а на преводима неких прича сам радио и по месец, два“, рекао је Светислав Недучић, који је при крају промоције одао тајну да је превео и Данијелину најновију новелу под насловом „Мртва природа“, која је, на конкурс „Марија Јурић Загорка“ Народне књижнице у Врбовцу (Хрватска), освојила прву награду.

„Овај успех за мене значи већу видљивост у региону, упознава-

ње са људима који су, негде, на истим таласним дужинама као и ја, за које је простор бивше Југославије исти културни простор, где можемо да размењујемо искуства, да се трудимо да обезбедимо себи, можда неке боље услове за рад. Највероватније да ће ова новела једнога дана бити саставни део моје нове збирке“, наговестила је Данијела Репман, која се на самом крају промоције захвалила најпре преводиоцу, Светиславу Недучићу на уложеном труду, помоћу којег ће и читаоци у Мађарској упознати део њеног књижевног рада, а такође је била неизмерно захвална присутнима на пажњи, којима је са великим задовољством уписала посвету на прву страницу примерка мађарског издања „Квадратно дисање“ чији је мађарски превод добио наслов „Négyütemű légzés“.

Миленко Радић

Српске судбине током револуције 1848/1849. године (103)

ФЕЛТОН

Крвави пир у Сенти

Како је војска напредовала, тако је све више кућа предато огњу. Ни сенћански Срби нису остајали по страни. И они су искористили прилику да се обрачунавају са својим суграђанима. Памћење је васкрсавало добро чуване, никада не усахле давнашње сукобе чији се зачетак губио у магли минулих времена.

Одмах иза србијанских добровољаца јурили су граничари са исуканим бајонетима предвођени мајором Вилинским, а у стопу са њима бечејски и молски сељаци наоружани исправљеним косама, секирама, кукама и мотикама. Настаде ужасно клање. Борба је трајала читавих сат времена кад мађарски браниоци полако почеше да узмичу. Грлати и самозвани сенћански командант, Иштван Мајорош, међу првима је напустио борбене редове. Пантерском брзином скочи на свога ата, па не окрећући главу побеже у правцу Старе Кањиже. Деморалисани припадници националне страже дадоше се у бекство. Приметивши распад прве линије одбране успаничени сенћански грађани безглагово су хитали ка центру паланке. Звоно је још увек болно одјекивало, дајући знак за општу бежанију.

Тријумфом осокољени српски добровољци, сад се попут изгладнелих вукова бацше на њих, бесно секући оштрим јатаганима. Упали су у

куће и бесомучно клали све које су ту затекли. Страдала је и нејач. Силоване су жене и девојке, а мушкарци и старци свирепо убијани. Језиви крици, болно запомагање, стравични јауци, излудело врштање и дивљи бојни поклички преплавише целу Сенту.

Како је војска напредовала, тако је све више кућа предато огњу. Ни сенћански Срби нису остајали по страни. И они су искористили прилику да се обрачунавају са својим суграђанима. Неки су се светили због бројних увреда, неправди, кињења, убистава и шибана. Памћење је васкрсавало добро чуване, никада не усахле давнашње сукобе чији се зачетак губио у магли минулих времена.

Трајало је то до касно у ноћ. Раздрагани пуковник Давидовац тад повика: „Војско! Народе! Дајем вам два дана да се светите до миле воље! Удрите по њима, семе им се затрло! Отимајте и арчите! Све је ваше!”

Василије Вилински је запрепашћено посматрао сво то дивљање и пуштошење. То му никако не би по вољи.

Био је и остао частан официр. На бојном пољу, у првим редовима кидисао је на непријатеља, али је из дна душе мрзео сваку врсту непотребне примене сирове силе и осуђивао је иживљавање над невиним становништвом.

Трифковићеви добровољци масовно су одводили мушкарце ван вароши и стрељали их тамо, наомак српског гробља. Но, трезвенији сенћански прваци одмах су подигли глас против насиља. Месни парох Александар Николић, свештеник Тимотеј Бранковић, велепоседник Сава Вујић, бележник Мојсије Загорица, богати трговац и пчелар Филип Ђорђевић, учинили су све како би стали на пут даљим убиствима. А када је видно

припијени мајор Трифковић почео са својим добровољцима да унаказује одсеченим људским главама католички споменик Светог Тројства насред пијаце, Сава Вујић и Мојсије Загорица јавно су протестовали и затражили хитну обуставу зверских изгреда.

- Шта је? Шта 'оћете? Матер вам мацаронску јебем! – повика Трифковић.

- Доста је било! Оканите се клања! – загрми Вујић.

- Ти ћеш мени да кажеш шта ја да радим, курче? Зар сам ти ја зато преш'о Дунав и са својим момцима притек'о у помоћ? Ја и моји момци по Бачкој и Банату гинемо и крвцу проливамо, а ти ме сад ту нешто зајебаваш? (...)

Драгомир Дујмов

Крвави бој у Војводини

Госповање у Србији

„Банат” у Краљеву

Последњег викенда у месецу априлу, деца Културно уметничког друштва „Банат” из Деске учествовала су на „Дечјем фестивалу фолклора” у Краљеву. Тема овогодишњег Фестивала била је „Абрашевић у сусрет Васкрсу”. Дугогодишња добра сарадња између два друштва из године у годину резултира неким добрим циљем и наступима. И овог пута, позив за учествовање обрадовао је како децу, тако и уметничког руководиоца Перичу Дунаија.

Викенд је био препун дешавања за младе Дешчане. Право учешћа имала су деца до 15 година старости, па је

тако на овај не мали пут, кренуло њих тридесет троје.

Први дан програма, субота, био је резервисан за посету цркви Свете Тројице и кратак програм поводом Лазареве суботе, а затим од 18 часова могли су да прикажу своје умеће на званичном програму Фестивала.

На свом првом међународном наступу, Дешчани су се представили играма из Баната и Левче.

Након наступа, деца су могла да наставе дружење са осталим групама, званицама, којих је ове године било девет, из разних крајева Србије, као и са групом из Македоније. У недељу

је настављен програм на концерту дечјих група КУД-а „Абрашевић” и мини излетом, који је реализован са организаторима. Деца су се могла упознати са појединим културно-историјским знаменитостима овог краја, али се и опустити у природи, као и откривању нових укуса тамошње гастрономије.

„Колико је важно за први ансамбл да представља једно културно уметничко друштво на највишем нивоу, толико је важно и за млађе нараштаје да се упознају сценским наступом и стичу важно искуство. То ми је и била водиља ка доласку на овај Фестивал – обогатити дечје искуство. Представили смо се публици у Србији са две игре и могу рећи да сам веома задовољан њиховим наступом. Сада имам једну бољу слику нашег досадашњег рада. Свакако ћу ово на-

ше заједничко искуство искористити за будућност. Најважније је да су деца уживала у сваком тренутку нашег боравка у Србији и да су сви пуни утисака отишли својим кућама. Ја сам неизмерно захвалан организаторима на позиву и радујем се некој новој сарадњи са њима. Такође бих се овом приликом захвалио и учитељици Нори Роцков Станојев, те чланицама првог ансамбла Дорки Гуљаш и Пани Сел, које су кренуле у ову авантуру са нама и биле моје сараднице, које су такође бринуле да све прође у најбољем реду. Поносан сам на свој тим и на ове младе, који су у најлепшем светлу показали да и ми у Мађарској одржавамо традицију живом”, поделио је своје утиске са нама уметнички руководилац Перича Дунаи.

Сања Симулов

Полагање писменог дела матурских испита

Матуранти Српске гимназије „Никола Тесла“ у Будимпешти су, по устаљеном обичају, писмени део матурских испита средњег степена почели са српским језиком и књижевношћу. Ове године у нашој гимназији на Тргу ружа полаже матуру око деведесет ђака

Матурски испит је један од најубудљивијих догађаја током средњошколског школовања. Матуранти Српске гимназије „Никола Тесла“ у Будимпешти су, по устаљеном обичају, писмени део матурских испита средњег степена почели са српским језиком и књижевношћу. Полагање егзамена је било одређено за 3. мај, управо на православни Велики петак. Ваља рећи да су истога дана полагали испит из одређеног народносног језика и књижевности и у свим осталим мањинским средњим школама у Мађарској. Ове године у нашој гимназији на Тргу ружа полаже матуру око деведесет ђака.

Први задатак писменог дела састојао се од разумевања текста под насловом: „Да ли је Србин нерадник који воли празник?“. Наведени задатак по-

чео је овим реченицама: „Такав опис одговара пољском лекару Јоакиму Медовичу који је 1842. године дошао у Кнежевину Србију, био професор судске медицине на Великој школи, аутор првих српбеника из ове области, учесник српскотурских ратова и писац студије о манама и недостацима српског народа са којим је провео више од пола века. Пољак који је примио православну веру, оженио се са Српкињом, посрбио име у Аћим Медовић, до краја живота остао је у Србији и сахрањен је на Старом београдском гробљу.“ Матуранти су имали за задатак да дају тачне одговоре на питања у вези са наведеним текстом. За решавање овог дела матурског испита ученицима је стајало на располагању укупно 90 минута.

Други део овог задатка носио је на-

зив „Аргументисање или практично састављање текста“. Матуранти су могли да бирају између две понуђене могућности: „А) Напиши аргументацију о улози школовања на матерњем језику у формирању и очвршћивању српског идентитета у дијаспори. Б) По завршетку школовања и стицања стручне спреме тражиш запослење. Међу конкурсима си нашао један чијим условима одговара твоја спрема. Јави се на конкурс, напиши своју аутобиографију.“ Овде је било одређено да рад мора да се састоји од 120-200 речи.

По изјашњењима кандидати, махом су бирали писање биографије.

Матуранти су за решавање другог дела писменог дела испита зрелости имали 150 минута. Могли су да одаберу један од два понуђена задатка. Прва солуција била је књижевна анализа: „Укажите на доживљај живота ратни-

ка-повратника и најаву новог књижевног програма у песми Пролог Милоша Црњанског из зборника Лирика Итаке.“

Друга могућност је била књижевна паралела: „Идеал лепоте и жене у нашој народној лирици и у модернистичком песништву. Укажите на разлике и сличности у приказу љубави и поимању жене преко наведене две песме.“ За анализу паралеле дате су две песме: „Српска девојка“, народна лирска песма, и Владислав Петковић Дис: „Можда спава“. Приликом решавања овог задатка матуранти су морали да воде рачуна о томе да обим овог дела писменог испита буде између 400 и 800 речи.

Како смо сазнали, велики део матураната се определио за анализу песме Милоша Црњанског.

У понедељак, 6. маја, управо на Бурђевдан, наши матуранти су полагали мађарски језик и књижевност или мађарски као страни језик. Затим су наредних дана следиле писмени испити из математике, историје, енглеског језика и других бираних предмета.

Д. Дујмов

Прослава Дана мајки у Десци

Традиционалне прославе Дана мајки нису изостале ни у дешчанској Српској основној школи и забавишту. И ове године васпитачице и учитељице, побринуле су се да покажу своју креативност и разноликост идеја, а како и не би када је ваљало водити бригу да програм буде разнолик, садржајан и прилагођен ономе коме је намењен. Ако се томе додају и обавезни поклони за све позване, признаћете, задатак није лак.

И деца, том приликом, у ишчекивању су како би својим мамама и бакама приказала програм, казивала стихове.

Све три групе дешчанског забавишта, недељама раније, припремале су свако свој програм и изненађења за своје најдраже мајке. Училе су се песме, рецитације, драмске игре, покретни и плесни кораци. Училе су се и неке другачије, уметничко-ликовне технике прављења накита, али и спремили рецепти за колаче у којима се до сада нису окушали. Дечје ручице биле су пуне посла, који су привели

крају осмехом и обећањем да код куће неће открити о чему се ради.

Прелепи програми, које су извели пред својим најмилијим дамама, свакога су оставили без текста, са осмехом на лицу и по којом сузом, која се сливала низ образ.

За разлику од програма забавишараца, школски се итекако разликовао. Док су вртићке групе имале свака свој програм, школарци су се сви заједно представили мамама. У прелепо осмишљеном амбијенту њиховог дворишта, окупиле су се све мајке и баке на једном месту. Велики простор деловао је као велики ресторан, а свака дама добила је ваучере приликом доласка. Након церемонијалног дела рецитација, мајке су могле да искористе своје ваучере у једном од салона, који су деца осмислила. Тако су се драге маме могле опустити у центру за масажу, или лакирати нокте, направити тетоважу, или средити фризуру. Све то, наравно, могле су радити само и искључиво са својом децом. Оне мајке, које нису планирале да мењају боју на ноктима, могле су да уживају у послушењу уз музику.

Да ово не би остала само случајност, или тек један леп гест, говореном и оригиналним поклони. Комплет ваучера, које мајке могу користити и код куће, насмејао је и обрадовао свакога, а колико су тек корисни написи: „Желим пола сата мира за себе“, „Данас ти спремаш вечеру“, „Поспреми кућу“ и слични, чућемо у наредном периоду. На крају овог прелепог поподнева, свако се могао фотографисати испред декоративног рама са својим чедом и тиме овековечити овај прелеп празник.

Сања Симулов

Прослава Дана мајки у Батањи

Широм света Дан мајки се обележава на различите начине, али основна тема је иста: одавање почasti важној улози коју мајке имају у нашим животима.

Малишани Српске основне школе и забавишта у Батањи су обележили Дан мајки на један веома свечан и леп начин и подсетили се колико су маме важне за њих, за опстанак света и колико им значе. Програм, прожет песмама и играма, измаио је бројне аплаузе у публици. Мајке и баке су уживале тог поподнева у веома садржајном програму.

На крају приредбе на сцени су се нашли сви малишани и заједно пева-

ли маме, мамама у част. Ученици нижих разреда су затим бакама и мамама предали поклоне и честитке, које су направиле на часовима ликовног и техничког, а након тога су имали прилику да се фотографишу и овековече овај дан.

Већ следећег дана празновали су и забавиштарци. Низале су се рецитације, песме и игре, које су вредни малишани данима увежбавали са васпитачицама. Маме и баке су их, после сваке изведене тачке, даривале бројним аплаузима. На самом крају програма деца су изненадила маме и баке поклоницама, које су својим вредним ручицама направиле.

С. Ђ. Е.

Позоришни фестивал ПРИСУТНОСТ

JELLEN/LÉT 2024
FESZTIVÁLJA
A NEMZETI SZÍNHÁZBAN
JÚNIUS 1-9.

PROGRAM:
JUNNIUS 1. MAGYARORSZÁGI NEMZETISÉGI SZÍNHÁZ
JUNNIUS 2. MAGYARORSZÁGI SZÉNYI SZÍNHÁZ
JUNNIUS 3. KASSAI SZÍNHÁZ
JUNNIUS 4. KASSAI SZÍNHÁZ
JUNNIUS 5. BUDAPESTI SZÍNHÁZ
JUNNIUS 6. BUDAPESTI SZÍNHÁZ
JUNNIUS 7. BUDAPESTI SZÍNHÁZ
JUNNIUS 8. BUDAPESTI SZÍNHÁZ
JUNNIUS 9. BUDAPESTI SZÍNHÁZ

Балканско вече
18. мај 2024.
Од 18 часова

Улаз слободан
Након програма следи журка!
Адреса:
Иђјсађи Хађ
1042 Budapest, István út 17-19.

ИНФО

Jelisaveta albumja
Jelisavetin album

Будимпешта, Телечкович
2024. 231 стр., 1800 стр.

**ХРАМ СВЕТОГ ВЕЛИКОМУЧЕНИКА ГЕОРГИЈА
У БУДИМПЕШТИ**

РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ЗА МАЈ

18.05. субота – Вечерње	18 часова
19.05. недеља – Света Литургија	10 часова
23.05. четвртак – Вечерње	18 часова
24.05. петак – Свети Кирило и Методије	
Света Литургија	10 часова
25.05. субота – Вечерње	18 часова
26.05. недеља – Света Литургија	10 часова

Јуђрење се служи свакој дана у 8:00 часова

Никола Тесла у Полазу II
2024.
Месец Јулијана (1878-1879)
Тесла у Полазу II

Васкуп нара Гоцекоље Никола Тесла у Полазу II
Переводилац: Драгана Јаковљевич
Сарајево, Београд, Будимпешта

100 страна, 160 слика, 1500
Одговорни издател: Никола Тесла - Београд

Полупрва цена
Правица

BALKAN PARTY Budapest
28. jun, petak

22h
PLAVI ORKESTAR

Dürer Kert
(1117 Budapest, Üböl utca 1)
Отваранје врата 21h

00h Yu party - DJ Mačić

Early bird: 15 000 Ft
Karte u pretprodaji 20 000 Ft

Karte:
Budimpešta +36 30 080 5430,
Segedin +36 30 515 5453
Pečuj +36 20 401 6350

**ХРАМОВНЕ СЛАВЕ ПОВОДОМ ПРЕНОСА МОШТИЈУ
СВЕТОГ ОЦА НИКОЛАЈА У БАРИ**

ЈЕГРА –	18. маја у 10 сати
СЕЧУЈ –	19. маја у 10 сати
ЛОВРА –	22. маја у 10 сати
ПАНТЕЛИЈА –	26. маја у 10 сати
БАЈА –	26. маја у 10 сати
СЕГЕДИН –	26. маја у 10 сати -

Света архијерејска литургија

СРПСКЕ НАРОДНЕ НОВИНЕ
СЕРБСКЕ
НАРОДНЕ НОВИНЕ.
www.snnovine.com

СРПСКЕ НЕДЕЉНЕ НОВИНЕ – Лист Срба у Мађарској ◇ Издавач: Српски медијски центар (ДОО-Кфт) ◇ За издавача: Радојка Филиповић ◇ Финансијер: Кабинет мађарског премијера (Miniszterelnökség) и Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. ◇ Фотиорејоритер: Иван Јакшић ◇ Седиште редакције: Falk Miksa u. 3, 1055 Budapest ◇ Поштанска адреса: Szerb Országos Önkormányzat, Szerb Hetilap, Falk Miksa u. 3, 1055 Budapest ◇ Контакт: srpskenedeljenovine@gmail.com Web: www.snnovine.com ◇ Графички ирелом листа: Тибор Фуксел ◇ За ишамајарују Szedéstiükör Vr.: Ференц Ибош ◇ Текстуралне прилоге и фотографије примамо искључиво у електронској форми. Уредништво задржава право лекторске обраде и скраћивања текстова у складу са расположивим новинским простором. ◇ СРПСКЕ НЕДЕЉНЕ НОВИНЕ су 2013. године награђене угледним друштвеним признањем – ВЕЛИКОМ ПЛАКЕТОМ УДРУЖЕЊА КЊИЖЕВНИКА СРБИЈЕ, за објективно и правовремено информисање, неговање српског језика и ћирилице и јачање веза српске заједнице у Мађарској са матичном државом Србијом и Удружењем књижевника Србије. ◇ HU ISSN 2061-0238

СВЕЧАНОСТ

Српска гимназија „Никола Тесла“ у Будимпешти

Опраштање матураната
на Тргу ружа

Најсвечанији моменат у животу сваког средњошколца засигурно јесте опраштање матураната. Тако је то било и у животу генерације ученика 2020-2024. Српске гимназије „Никола Тесла“ у Будимпешти

Свечаност је настављена лепом српском рецитацијом, а одмах потом занимљивим, хумором и песмом протканим програмом ученика 11. разреда за који је највише заслужан био Урош Тишма, ђак 11/б разреда.

Програм једанаестак завршен је лепим опроштајним говором који су прочитали сами аутори Александра Динчић и Милан Плодерер на српском и мађарском језику.

Потом су уследили опроштајни говори Ангелики Иванов, Јане Шошић и Таре Пејчић у име ђака 12/а, 12/б и 12/ц разреда. Приликом изговарања опроштајних речи представника матураната

нагомилала су се бројна сећања и дубоке емоције. У очима појединих слављеника појавише се и сузе.

Матуранти су изразили своју захвалност директорству, професорима и својим разредним старешинама на њиховом уложеном безмерном раду и труду. Представници слављеника су потом уручили букет цвећа Аници Пандуровић в. д. директора.

Тог сунчаног суботњег дана, 11. маја, на дворишту нашег училишта у самом центру мађарске престонице, приређено је свечано опраштање дванаестак. То се првенствено може захвалити директорству наше васпитно-образовне установе, али свакако и разредницима 11-их одељења Алену Нађу, Јулији Младеновић и Драгомиру Дујмову који су се заиста потрудили да осмисле и приреде пригодан програм у част наших матураната. По старом обичају праћени звуцима традиционалних песама „Збогом школо наша“ и „Gaudeamus igitur“ матуранти су са торбицом на рамену и цвећем у руци, предвођени својим разредним старешинама Оливером Младеновић Мунишић, Лазаром Которчевићем и Андреом Апјок Мештер још једном, у знак опроштаја, прошли лепо украшеним школским ходником и наставничком зборницом. Цела школа је мирисала свеже кошеном травом и тек узбраним цвећем. За богату декорацију највише је била заслужна професорка Анита Шухајда.

На самом почетку свечаног програма интонирана је српска и мађарска национална химна, а потом су водитељи програма Теодора Голић и Марко Тишма, ученици 11. разреда поздравили све окупљене на српском и мађарском језику. Својим присуством ову свечаност је увеличала Биљана Гутић Бјелица, амбасадорка Босне и Херцеговине у Будимпешти, Вера Пејчић Сутор, председница Самоуправе Срба у Мађарској, Светлана Станковић, конзулка Србије у Мађарској, Ивана Кунц, први саветник при Амбасади Републике Србије у мађарској престоници, Борислав Рус, председник Српске самоуправе у Будимпешти и протојереј Зоран Остојић, парох будимпештански.

Овом приликом издвајамо део опроштајног говора 12/б разреда, који је написала Јана Шошић: „Знам да ћемо бар једно време, живети заточени у будимпештанским сећањима, привиђати једни друге на железничким станицама, надати се да видимо мила лица, с којима поново путујемо ка истом месту. Но, наше ће раскрснице кренути путем мноштва изазова и нећемо у сваком имати искрен загрљај. Али, само ако ноћу оставите своје прозоре отворене, са жељом да поново полетите назад у колевку своје младости, поћи ћете у лет кроз небо пуно звезда, и свака ће бити одраз једног од тридесет четири лица које сте, после свега, безусловно заволели.“

После овог дела свечаности слављеницима и окупљенима обратила се Аница Пандуровић, в. д. директора Српског образовног центра „Никола Тесла“. Она је између осталог, рекла и следеће: „И заиста, све што вам је изистински потребно, све највредније – снови, циљеви, идеали, знање, моралне вредности, непроцењиве успомене – носите са собом у живот. Настојте да не заборавите ову најбитнију лекцију. Ваша будућност је у вашим рукама. Вама припада. Видите шта вас спаја, а не што вас раздваја. Била је част учествовати у вашем образовању и васпитању на путу ка зрелости. Желим да успешно градите друштво у којем живите и

будите узор генерацијама које долазе. Верујем да ће захваљујући вама будућа времена бити боља, богатија и хуманија за цело наше друштво.“

Директорка је завршивши своју беседу прочитала одлуку наставничког већа о додели најпрестижнијих титула и вредних награда. На основу гласања наставничког већа за „Ђака генерације“ је потпуно оправдано проглашена Ангелики Иванов. Она је уз велике овације присутних преузела диплому и вредан поклон наше школе. Аница Пандуровић је том приликом прочитала многобројне заслуге и активности ове веома талентоване ученице. Угледна титула „Ђак проминент“ и поклон Самоуправе Срба у Мађарској, који је уручила председница Вера Пејчић Сутор, додељена је Јани Шошић. „Грамата Никола Тесла“, посебна награда в. д. директора Анице Пандуровић, уручена је Кристини Јевђенић. По први пут у историји наше школе додељена је „Диплома представника Срба у Парламенту Мађарске“. Она је припала Сари Павловић. Диплому са вредним поклоном је у име Љубомира Алексова уручила в. д. директора. Такође по први пут „Диплома Српске самоуправе у Будимпешти“ додељена је Балинту Ласлу Феке коју је предао председник Борислав Рус. За најбољег спортисту генерације 2020-2024. проглашена је Антонија Санковић.

За дванаестогодишње школовање у Српској основној школи и гимназији на Тргу ружа уручена је поклон-књига Ангелики Иванов, Балинту Ласлу Феке, Николи Богдану, Ла-

зару Ђурићу, Давиду Јунгићу, Богдану Залану Семлеру, Аделини Велиу, Милану Грунчићу, Сари Остојић, Богларки Реки Варга.

При завршетку ове незаборавне свечаности представници матураната су на школски барјак привезали још једну свилену траку. Тиме је и овај нараштај ђака наше гимназије симболично оставио у знак сећања један делић проведених средњошколских дана у дивној Будимпешти.

Душан Вуковић је име КУД-а „Табан“ уручио вредне поклоне Вириг Ашин, Сари Остојић и Милану Грунчићу, члановима поменутог српског фолклорног друштва. Зорица Јурковић, директорка Српског културног центра „Српски венац“ и руководитељка школске драмске секције предала је поклон Димитрију Петровићу за бројне одлично одигране улоге. Парох Зоран Остојић је за активност у црквеном животу и залагање у хору Српске православне црквене општине у Будимпешти наградио Ивану Вогањац.

Остали матуранти су за разне активности и заслуге, дипломе, признања и захвалности преузели од својих разредних старешина по одељењима. Као што је то обичај, слављеници су и овај пут имали могућност да се у присуству својих родитеља, професора и школских другара опросте од своје вољене гимназије. На самом крају матуранти су пустили балоне, симболе својих снова и свога одласка из наше гимназије на Тргу ружа.

Д. Д.

